

ZESDE HOOFDSTUK.

HET BAL BIJ MEVROUW VAN SLEWANG.

Arnold van Slewang trad in de kamer, waar zijne moeder bij het venster zat.

Hij had een dagblad in de hand en bood het, met zeventienendend blik, de vrouw aan.

— Hier... Lees... Tweede kolom, in 't midden.

En mevrouw van Slewang las:

«Een zonderlinge verdwijning. — Een nieuwsje, dat
» we reeds een paar dagen kenden, maar niet wilden me-

» dedeelen, opdat we de opzoekingen niet wenschten te
» doen mislukken, wordt thans door een onzer confraters
» bekend gemaakt.

» Wij hebben dus geen reden meer om het stilzwijgen
» te behouden.

» De heer Deraef, de overste onzer geheime politie,
» die nog steeds de beruchte schelmen Robert en Bertrand
» opzocht en een spoor scheen ontdekt te hebben, is spoor-
» loos verdwenen.

» Niemand heeft in de laatste dagen iets van hem ver-
» nomen en niemand weet waar hij zich mag bevinden.

» Men vreest eene wraakneming.

» De opzoekingen worden ijverig voortgezet».

— Hoe vindt ge dat?

— Het bewijst dat ge goed gezien hebt, Robert, en
den man op tijd de gelegenheid hebt gegeven een bad te
nemen.

— Zou dan niemand gissen, dat hij hier zocht, en
hier zou kunnen wezen?

— In ieder geval, heb ik hier in de straat vandaag
een paar mannen zien gaan en komen, wier gelaat mij
geen vertrouwen inboezemde.

— Alles is gereed?

— Ja.

— Dezen avond het bal?

— Natuurlijk.

— Zou 't niet gevaarlijk zijn, zoo lang te wachten?

— Ik wil dien slag nog thuis halen.

— Het is gewaagd.

— 't Is de eerste maal niet, dat we iets wagen... Gij
blijft bij uw besluit?

— Welk besluit?

— Nora op te lichten?

— Ja en neen. Met geweld wil ik haar niet meênenemen.

— Zonder geweld zal het niet gaan.

— Misschien wel... Laat dat aan mij over... Zorg
tegen middernacht voor het rijtuig.

— Het zal den geheelen avond gereed staan.

— Ge vreest toch ook iets?

— Neen, maar ik ben voorzichtig. Ik zeg het nog

eens: die gezichten hebben me geenszins bevallen, des te
minder dat ik bemerkte heb, dat ze gestadig ons huis in 't
oog hielden. Als ik u een goeden raad mag geven, in ons
beider belang, maak het dan kort met uw liefje.

— Hoe, kort?

— Als ze niet goedschiks medewil, laat ze dan hier.

— Dat is in regel. Mijne maatregelen zijn genomen,
broeder.

— Des te beten.

... ..

Dien avond bevonden er zich vele nieuwsgierigen vóór
het hotel van mevrouw van Slewang.

Ze vormden de haag van weerskanten de sierlijke
tent, die boven de poort was uitgehangen, en waaronder
de genoodigden, over een dik tapijt, van uit hun rijtuig
naar den ingang traden.

Prachtige damestoiletten, schitterende juweelen, zwar-
te heerenjassen en witte dassen, met goud overladen uni-
formen, vormden eene bonte mengeling in de groote boven-
zaal, overgoten door electricisch licht, en waar mevrouw
van Slewang hare genoodigden ontving, bijgestaan door
haren zoon Arnold.

Al wat naam en fortuin bezat in de Scheldestad, was
er vertegenwoordigd. Daar was, zooals de Fransche week-
blaadjes zich uitdrukken: «le tout Anvers».

De genoodigden hadden verschillende groepjes ge-
vormd, waar gepraat werd over al de voorvallen van den
dag, niet de wereldgebeurtenissen maar de kleine voorval-
letjes in den engen kring, dien men de «groote wereld»
heet, de nietige voorvalletjes, welke eene week lang het
onderwerp uitmaken van de gesprekken der hersenlooze
poppetjes dier groote wereld.

Voor al hield men zich bezig met mevrouw van Sle-
wang, roemde haar goeden smaak, haren adel, die uit haar
en alles wat haar omringde, duidelijk sprak.

Ieder was er van overtuigd, dat mevrouw de gravin
van Grobbendonck, wier dochter in zulke familie ging tre-
den, tot de gelukkigste der aarde mocht gerekend worden.
En daarenboven was Arnold nog een der fraaiste jon-

ge edelen der stad.

Hoe Nora van Grobbendonck dan ook door tal van freules benijd werd, dient wel niet gezegd.

Het bal was begonnen.

In eene tweede zaal lieten de tonen van een orkest, achter bloemstukken verborgen, zich hooren, en schoven de paren in sierlijken zwaai over den gladden vloer.

Arnold en Nora bevonden zich tusschen de dansers.

Wanneer de wals geëindigd was, voerde Arnold zijne toekomstige bruid naar een klein zijvertrek, dat slechts half verlicht was, en waar zetels, sofa's en een rotonde, die een waterkom met fontein omringde, tot rust uitnodigden.

Zij namen op de rotonde plaats.

— Wat hebt ge mij te zeggen, Arnold?... Spoed u, want wellicht blijven we hier niet lang alleen.

— Ik heb u iets verschrikkelijks mede te deelen.

Het meisje keek hem met angstige blikken aan.

— Ge doet me schrikken.

— Ik zal u kort en bondig alles zeggen. Iedere minuut is thans goud waard... Gij hebt mij oprecht lief?

Een verwijtende blik was het antwoord.

— Ik vraag u dat, liefste, omdat ge zware beproevingen voor mij zult te doorstaan hebben.

— Uwe woorden boezemen mij angst in. Spreek dan toch.

— Ik word vervolgd.

— Vervolgd?

— En kan ieder oogenblik aangehouden worden.

— Gij!

— Ja... O, ik heb niets misdaan, wees er van overtuigd, ten minste niets misdaan tegen de eer.

— Wat is er gebeurd?

— Ge weet dat er te Antwerpen een republikeinsche bond bestaat?

— Neen...

— Die tegen den koning en de regering eene samenzwering heeft op touw gezet?

— O!

— Ik sta aan het hoofd van dien bond!

— Arnold!... Gij?...

— Een verrader maakte er deel van en alles is ontdekt.

— Wilt gij mij aldus op de proef stellen?

— Hoedat?

— Zulk een verdichtsel uitvinden, om u te verzekeren van mijne liefde?

— Ik spreek de waarheid, Nora... Vandaag werden de aanhoudingsbevelen uitgevaardigd en op dit oogenblik staat de politie misschien voor onze deur.

— Maar dat is niet mogelijk.

— Ik moet vluchten. Moeder weet alles en gaat met mij.

— Waarheen?

— Naar den vreemde, als we zoover geraken.

— En ik?

— Wat zal ik daar op antwoorden?

— Wanneer keert ge terug?

— Nimmer... Ik ben een vreemdeling en men zou mij een strenge straf doen uitboeten.

Het meisje greep Arnold's hand en klemde ze vast in de hare.

— Ik laat u niet gaan!

— Dan wacht mij het gevang.

— Maar wat moet ik dan doen?

— Kalm blijven.

— En u laten gaan?

— Ge kunt later bij ons komen, om mij te huwen.

— Moeder zal het mij verbieden.

— Dat is waar.

— Arnold, ik wil u niet verlaten.

Zij barstte in snikken los.

— Arnold, ik wil bij u blijven. Wat moet ik doen?...

Zeg het mij. Wat moet ik doen?

— Met ons vluchten.

Angstig keek zij hem aan.

— Vluchten?... En moeder?...

— Er staat slechts één weg open, lieve: de vlucht...

Wat er daarna te doen is, zullen we later overwegen... Ons rijtuig staat gereed... Ik kan u geen tijd geven, om te overwegen... Ik moet gaan...

— Arnold!... Neen, blijf!

- Onmogelijk.
- En onze liefde?
- Volg me...

Hij was opgestaan.

Het meisje liet een oogenblik het hoofd op de borst vallen.

De tweestrijd tusschen liefde en kinderplicht was hevig.

Plotseling sprong ze op, greep zijn arm en sprak vast besloten:

- Kom... Ik volg u overal.
- Nora, gij maakt mij hemelsch gelukkig.
- Hij drukte een zoen op haar voorhoofd.
- Kom!

Zij verdwenen langs een zijdeur, en bereikten de diensttrap, waar Jan de koetsier wachtte.

- Is alles in regel, Jan?
- Ja, heer graaf.
- Mevrouw?
- Bevindt zich reeds in het rijtuig.
- Hebben we nog tijd?

— Neen, want daareven heeft mevrouw vernomen dat de politie in aantocht is.

Ze kwamen onopgemerkt tot aan den uitgang, traden in het rijtuig. Jan sprong op den bok en legde de zweep over de paarden.

Mevrouw van Slewang zat in eenen hoek der koets, en sprak geen woord.

Nora had naast haar plaats genomen. Zij rilde over gansch het lichaam, en vond geen woord om de gravin toe te spreken. Tranen rolden over hare wangen.

Arnold zat aan de overzijde.

Een glimlach speelde op zijne lippen.

— Dat is beter gelukt dan ik dacht, sprak hij... De grijpvogels zullen te laat komen.

Toen Jan de koetsier tot Robert zegde: «Mevrouw heeft daareven vernomen dat de politie in aantocht is», waren het de woorden van eene hem opgedragen rol, en als Robert den volzin uitsprak: «De grijpvogels zullen te laat komen», dacht hij niet zoo dicht bij de waarheid te wezen.

Het beruchte paar was op de vlucht gegaan, omdat,

Zij verdwenen langs een zijdeur. (Blz. 56)

zoals wij het hooger vernamen, Bertrand den toestand niet meer houdbaar achtte.

Indien zij juist dien avond verkozen hadden, was het, omdat zij met veel gerucht het hotel van Slewang wilden verlaten, om aan te toonen dat ze geruimen tijd de grootste familiën om den tuin hadden kunnen leiden en de politie verschalken, zooals het nog nooit gebeurd was.

De politie was dien avond in aantocht.

Een der papiertjes, door Deraef uit het venstertje der badkamer geworpen, was in een der omliggende tuinen gevonden geweest en dien avond aan den hoofdcommissaris besteld.

Twijfel was er niet meer mogelijk. Het was wel het geschrift van den overste der geheime politie, en deze was nergens te vinden.

Het aanhoudingsmandaat werd onmiddellijk afgeleverd, een sterke brigade politiedienaars in burgerkleederen, aangevoerd door den commissaris der wijk, kwam kort nadat het rijtuig weggereden was, over de Meir gestapt en zij sloot, ook langs den tuin, den toegang tot de woning af.

Slechts één bediende, die aan de poort de wacht hield, werd in hechtenis genomen, en kon niets anders mededeelen dan dat de genoodigden boven dansten en mevrouw en de graaf bij hen waren.

De commissaris en een paar agenten stapten naar boven.

De dubbele deur, die toegang gaf tot de ontvangstzaal, was gesloten.

De commissaris wilde ze openen en bemerkte dat ze op slot was.

Hij klopte aan.

Geen antwoord.

Hij klopte luider.

Alles bleef stil.

Alleen de verwijderde tonen der muziek drongen tot hem door.

Plotseling viel zijn blik op een papier, dat op een paneel der deur geplakt was.

Hij las:

Wij hebben deze deur gesloten,
Ter intentie van 't gerecht,
Opdat het onze feestgenooten
Al zou vinden.

't Is niet slecht

Dat het eens goed onderzoeke
Of soms tusschen al die liê,
Er niet veel staan op de boeken
Als bandiet en compagnie!
Het zijn allen groote bazen
En bazinnen van het groot,
Maar degeen die 't meeste blazen,
Hebben soms den grootsten nood!
Veel dier heertjes en mevrouwen
Hebben schulden met de mand,
En zijn minder te betrouwen
Dan

Robert

en dan

Bertrand!

— We komen te laat! kreet de commissaris. Als de beroemde dieven hunne verzen aanplakken, dan zijn ze weg. Van hen kunt ge nooit iets anders vinden dan nagelaten gedichten!

En nogmaals bonsde zijne vuist op de deur.

— In naam der wet!

Alles bleef stil.

— Haal een slotenmaker.

Dit bevel werd dadelijk uitgevoerd, en eenige stonden later vloog de deur open.

De commissaris trad met zijne agenten binnen.

Welk gelaat de genoodigden opzetten, als die ploeg mannen in de feestzaal kwam, zou alleen een teekenaar van een spotblad kunnen malen.

— In naam der wet, sprak de commissaris, zijt gij allen mijne gevangenen... Wie van u is mevrouw van Slewang en wie graaf Arnold van Slewang?

Niemand antwoordde.

Ze waren niet te vinden.

De commissaris gaf bevel het gansche huis te door-

Wie doorgrondt des Heeren wegen!...
Schoonmoêr, schenk ons bei uw zegen!

Robert
graaf van Slewang.

— Ik heb het gedacht: ze hebben het duifje medegenomen... Ik moet het bekennen: ze spelen een spel van belang, die kerels... Ik bewonder hen... Eerste gewin, is kattengespin, zegt het spreekwoord en ik speel met hen voort.

De troef zal wel eens langs mijnen kant komen, en, als mijne oversten mij dan laten spelen... Ik wil en ik zal Robert en Bertrand vangen!... Dat zweer ik!...

AUCTOR

De laatste lotgevallen van Robert en Bertrand

Pentteekeningen van EMIEL WALRAVENS

Omslag van STAN VAN OFFEL

L. OPDEBEEK — Uitgever — ANTWERPEN